మనసులో కలుపుమొక్కలు

ఆంధ్రభూమి వీక్లీ.. 27 డిసెంబర్, 2001

ట్రైను దిగి, ఆటోలో గాయత్రీనగర్ చేరుకున్నాడు వెంకట్.

చెల్లెలు రజని ఇల్లు కూడా తేలికగానే కనుక్కున్నాడు. మెట్లు ఎక్కగానే మేడపైన మొదటి పోర్షన్ వాళ్ళది.

సూట్‌కేస్ క్రిందపెట్టి కాలింగ్‌బెల్ నొక్కి, ఎదురుగా పిట్టగోడ నానుకుని నిలబడివున్న ఆమెని చూశాడు.

ఆమె తెల్లగా, అందంగా ఉంది. వయసు ముప్ఫయి దాటివుండొచ్చు. ఆ కోణంలో నుంచి చూస్తే ఆమె స్లిమ్‌నెస్, స్ట్రక్చర్, నడుము దగ్గర మలుపులు అతన్నెంతో ఆకర్షించాయి.

ఆమె ఎందుకో... తల త్రిప్పి చూసింది.

వెంకట్ చటుక్కున తల త్రిప్పుకుని మళ్లీ కాలింగ్‌బెల్ నొక్కాడు.

ఆమె నవ్వు ఆపుకొంటూ అతని దగ్గరకొచ్చి, "రజని ఊర్లో లేదు..!" అంది.

అప్పుడు తలుపుకి అడ్డంగా ఉన్న కర్టెన్ ప్రక్కకు లాగిచూస్తే... బయట తాళం కనబడింది.

'ఛీ... తనొక ఫూల్! అందమైన ఆడది కనబడేసరికి- కనీసం కర్టెన్ జరపాలని కూడా ఆలోచించకుండా గుడ్లప్పగించి చూస్తూ నిల్చున్నాడు!' అనుకున్నాడు.

"రజనితో నిన్న ఉదయమే ఫోన్లో మాట్లాడాను. తను ఊరికి వెళుతున్న విషయం నాతో చెప్పలేదే?" అన్నాడు ఆమెతో.

"తనకీ తెలియదు. వాళ్ళ అత్తగారికి ఆరోగ్యం బాగాలేదని కబురొచ్చింది. తప్పనిసరై వెళ్లింది. మీరొస్తారని చెప్పి కీస్ ఇచ్చి వెళ్లింది. ఉండండి... తెస్తాను!" అంటూ ప్రక్క పోర్షన్‌లోకెళ్లి కీస్ తెచ్చి తలుపు తీసింది.

ఆమెను వెనుకనుంచి అనుసరిస్తూంటే అతనిలో కొంటె ఆలోచనలు మొదలయ్యాయి.

ఇల్లంతా చూపించి, "గీజరుంది. మీరు స్నానంచేసి మా ఇంటికి రండి! మీకోసం టిఫిన్ రెడీగా ఉంచాను. చూశారుగా... ప్రక్కపోర్షనే మాది!" అనిచెప్పి వెళ్లిపోయింది.

ఇల్లు బాగా కట్టారు. రజని గృహప్రవేశానికి పిలిచింది. కానీ, తను రాలేకపోయాడు. నిజానికి- రజని తన చిన్నాన్న కూతురే అయినా తనని సొంత అన్నలా చూసుకుంటుంది. తన చిన్నాన్నకి ఇద్దరూ కూతుర్లే కావడంవల్ల వాళ్ళిద్దరికీ తనంటే విపరీతమైన అభిమానం! తనూ వాళ్ళను సొంత చెల్లెళ్ళకన్నా ఎక్కువగా అభిమానిస్తాడు.

స్నానంచేసి, మంచి డ్రెస్ సెలెక్ట్ చేసుకుని వేసుకున్నాడు.

ఆమె ఇంటిముందు నిలబడి, "హలో... ఏమండీ..!" అన్నాడు.

"రండి..!" అంటూ లోపలికి ఆహ్వానించింది.

వాళ్ళ ఇల్లు కూడా చక్కగా, నీట్‌గా ఉంది.

"కూర్చోండి..!" డైనింగ్‌టేబుల్ దగ్గరికి కుర్చీ లాగుతూ అంది.

"నా పేరు సావిత్రి! నేనూ, రజనీ క్లోజ్‌ఫ్రెండ్స్‌మి. తను మీ గురించి ఎప్పుడూ చెప్తూంటుంది!" అంటూ ప్లేటులో ఇడ్లీలు తెచ్చి అతని ముందు పెట్టింది.

చట్నీ వడ్డిస్తున్నప్పుడు ఆమె పైట కొద్దిగా తొలగడంతో- కనిపించిన అందాలు వెంకట్‌ని ఇబ్బంది పెట్టాయి. సభ్యత కాదని తెలిసినా- చూడకుండా ఉండలేకపోయాడు.

ఆమె మాత్రం అదేం పట్టించుకోకుండా ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉంది.

"మా ఆయన మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్! ఎప్పుడూ ఊర్లు తిరుగుతూ ఉంటారు. ఆయన ఉండి ఉంటే మీకు మంచి కంపెనీ దొరికుండేది..!" అంది.

'ఆయన ఊళ్లో లేకపోవడంవల్లే అందమైన మీ కంపెనీ దొరికింది!' అనుకున్నాడు మనసులో.

టిఫిన్ తిన్నాక కాఫీ ఇచ్చింది.

"మీరు మధ్యాహ్నం భోజనానికి ఇక్కడికే వచ్చేయండి!"

"మధ్యాహ్నం మాకు లంచ్ వాళ్ళే ఇస్తారు. రాత్రికూడా ఏదో ఒక హోటల్‌లో తినేస్తానులెండి. మీకెందుకు పాపం.... శ్రమ?!"

"భలేవారే... ఇందులో శ్రమేముంది? మీరు రాత్రి భోజనానికి మాత్రం ఇక్కడికే వచ్చేయండి. మిమ్మల్ని హోటల్‌లో తిననిచ్చానని తెలిస్తే రజని నాతో మాట్లాడదు!"

"అలాగే! మరి... నేను వస్తాను!" అంటూ బయటకి నడిచాడు.

దారిలో అతని ఆలోచనలన్నీ సావిత్రి గురించే! ఎంత అందంగా ఉంది. ఆమె నవ్వులో ఆకర్షణతోపాటు అమాయకత్వం కూడా ఉంది. నిజానికి- తను అయిష్టంగానే తప్పనిసరై వచ్చాడు ట్రైనింగ్‌కి. అంతా తన మంచికే జరిగింది... రజని ఊళ్లో లేకపోవడం ఒక అదృష్టమైతే, సావిత్రి భర్త కూడా టూర్లో ఉండడం మరో అదృష్టం!

• • •

ఆ రోజు రాత్రి సావిత్రి కొసరికొసరి వడ్డించింది.

పిల్లలు లేరని చెబుతున్నప్పుడు ఆమె ముఖంలో బాధ కనబడింది.

"మీకు బెండకాయ వేపుడు చాలా ఇష్టమట కదా... అందుకే అదే చేశాను!"

"మీకు రజని చెప్పిందా?" 'అవు'నన్నట్టు తలూపింది.

"ఇంకా ఏం చెప్పింది... నా గురించి?" కుతూహలంగా అడిగాడు.

"మీరు చాలా మంచివారనీ, మీ భార్యను చాలా ప్రేమిస్తారనీ... బంధువర్గంలో మీకు మంచి పేరుందనీ చెప్పింది. మీరు చాలా సెన్సిటివ్ అనీ, మంచి క్రికెట్ ప్లేయరనీ చెప్పింది!".

"మీ భార్య చాలా అదృష్టవంతురాలు!" మళ్లీ తనే అంది.

"ఎందుకు?"

"ప్రతి ఆడదీ కోరుకునే లక్షణాలన్నీ మీలో పుష్కలంగా ఉన్నందుకు!"

"నిజానికి నేనే అదృష్టవంతుణ్ణి! నా మంచిని గుర్తించిన మనుషులు నాకుండడం వల్ల!"

"అన్నట్టూ... రజని మధ్యాహ్నం ఫోన్ చేసింది. వాళ్ళత్తగారికి ఇప్పుడు కొంచెం బాగుందట. సోమవారం ఉదయం వస్తానని చెప్పింది!"

"పోనీలెండి... ఒక టెన్షన్ తగ్గింది!"

"మిమ్మల్ని బాగా చూసుకోమని చెప్పింది!"

"చూసుకుంటున్నారుగా..!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆరాత్రి అతనికి తొందరగా నిద్రపట్టలేదు. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అతనికి- తను ఆరోజంతా భార్యాపిల్లల్ని తలుచుకోలేదని! 'మోహం ఎంత చెడ్డది? ప్రేమల్ని కూడా మరిచేలా చేస్తుంది!' అనుకున్నాడు. వెంటనే అతని ఆలోచనలు సావిత్రి వైపు మళ్లాయి.

తను ఒకడుగు ముందుకువేసి ప్రయత్నిస్తే? అసలే భర్తకి రోజులకొద్దీ దూరంగా ఉంటూ విరహవేదన అనుభవిస్తూ ఉంటుంది. తను ప్రయత్నిస్తే తప్పకుండా ఫలితం ఉంటుంది. అయినా... తనేమిటీ- ఇలా మారిపోయాడు? భార్యను తప్ప మరో స్త్రీని కోరనివాడు- నైతిక విలువలకు గౌరవం ఇచ్చేవాడు- ఈనాడు ఇలా ఆలోచిస్తున్నాడు? 'ఇంటెగ్రిటీ ఈజ్ లాక్ ఆఫ్ ఆపర్చునిటీ!' అంటారు. అది తన విషయంలో నిజమవుతున్నది.

చాలా ఆలస్యంగా నిద్రపట్టింది వెంకట్‌కి.

• • •

వెంకట్ ఆ ఊరికి వచ్చి రెండురోజులైంది!

మర్నాడు శనివారం సాయంత్రానికి ట్రైనింగ్ అయిపోయింది. 'ఈ రోజు ఎలాగైనా సావిత్రితో ఆ అనుభవం పొందాలి!' అనుకున్నాడు.

టిఫిన్ తిన్నాక సావిత్రితో అన్నాడు– "సాయంత్రం సినిమాకి వెళ్తున్నాను. కాబట్టి రావడానికి లేటవుతుంది. నేను ఎక్కడో ఒకచోట భోజనం చేసివస్తాను!"

"లేటైనా ఫర్వాలేదు. రండి... నాకేం ఇబ్బంది లేదు. ఏ సినిమాకి వెళ్తున్నారు?" అంది.

"నువ్వు నాకు నచ్చావ్!" ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు.

"నేను మావారితో చూశాను. చాలా బాగుంది... వెళ్లిరండి! అన్నట్లు– మావారు రేపు సాయంత్రం వస్తున్నారు!" అంది సంతోషంగా.

రాత్రి కావాలనే ఆలస్యంగా వచ్చాడు ఇంటికి. కాలింగ్‌బెల్ శబ్దం విని తలుపు తీసింది.

"రండి..!" అని ఆవులిస్తూ లోపలకి నడిచింది. నిద్రనుంచి లేచిందామె. దుస్తులన్నీ అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నాయి. అతనిలో మరో ఆకలి మరింత పెరిగింది.

భోజనం వడ్డిస్తూ "సారీ..! నాకే తెలియకుండా నిద్రపట్టేసింది!" అంది.

"ఫర్వాలేదండి! అందుకే నేను బయట తింటానని చెప్పాను. మీరు విననంటారు. మీరు భోంచేయలేదేం..?"

"నేను ఎనిమిది గంటలకే తినేశాను!"

"ఫర్వాలేదు. కొద్దిగా తినండి... కంపెనీ కోసం!"

"ఓ.కె... మీకోసం కొద్దిగా మజ్జిగ తాగుతాను!" అంటూ గ్లాసులో మజ్జిగ పోసి ఉప్పు కోసం వంటింట్లోకి వెళ్లింది.

అదే అదనుగా తన జేబులోంచి పొట్లం తీసి అందులోని పొడిని మజ్జిగలో కలిపేశాడు. త్రాగిన వెంటనే నిముషాల్లో నిద్రపట్టే మందు అది! ఇంటికి వచ్చేముందు మెడికల్ షాపులో కొన్నాడు.

'తను రెండేళ్లు పనిచేసిన మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్ ఉద్యోగం– తనకు కొన్ని మందుల ఉపయోగాలు నేర్పింది. అది తను ఇప్పుడు ఉపయోగిస్తున్నాడు. ఈ మందువల్ల సావిత్రికి తనను ఎవరు అనుభవించారన్న విషయం తెలియదు. అనుమానం తనపైనే వచ్చినా నిరూపించలేదు. అసలు బయటికి చెప్పుకోలేదు. రజనితో అసలు చెప్పదు. తన మంచితనం చెక్కుచెదరకుండా ఉంటుంది!' ...తన తెలివితేటలకు తనే ముచ్చటపడ్డాడు వెంకట్.

భోజనం చేశాక తనింట్లోకి వచ్చి టీవీ చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

అరగంట తరువాత సావిత్రి ఇంట్లోకి వెళ్లాడు. తలుపు కూడా వేసుకోకుండా మంచంపై పడుకుని నిద్రపోతోంది. చెదిరిన పైట... అతని మనసుని చుట్టివేస్తే– మోకాలుపైకి లేచిన చీర... అతని మతి పోగొట్టింది.

టైం చూశాడు... పదిన్నర!

ఇంకో అరగంట ఆగితే అందరూ నిద్రపోతారు. అప్పుడు సావిత్రి ఒకవేళ నిద్రలేచి ప్రతిఘటించినా ఎవరికీ వినబడదు. అంతవరకూ వేచి ఉండడం మంచిది అనుకుని, అల్మరాలో ఉన్న డూప్లికేట్ కీస్ తీసుకుని బయటకి వచ్చి, ఒక గడియ మాత్రం పడేలా తలుపు వేశాడు.

వక్కపొడి తినాలనిపించి ఆ వీధిలోనే ఉన్న అంగడి వైపు నడిచాడు.

వక్కపొడి కొనుక్కొని తిరిగివస్తూంటే... గేటు దగ్గర క్రిందివాటా వాళ్ళ అబ్బాయి తన స్నేహితునితో మాట్లాడుతూ ఉన్నాడు.

'ఖర్మ... వీళ్ళు కదిలేవరకూ సావిత్రి ఇంట్లోకి వెళ్లడానికి లేదు!' అనుకున్నాడు. తన ఇంటితలుపు తెరిచి- తలుపు గడియ వేసి వరండాలో కూర్చున్నాడు... వక్కపొడి నములుతూ.

కిటికీలోంచి చల్లగాలి వీస్తోంది. వాళ్ళు వెళ్లిపోవడం కోసం అసహనంగా వెయిట్ చేయసాగాడు.

ఇంతలో... వాళ్ళ మాటలు అతనికి వినిపించసాగాయి.

"ఒరేయ్ఁ రవీ! ఇప్పుడు లోపలికెళ్లాడే... ఆయన ఇందాక మీ ఆంటీ ఇంట్లోనుండే బయటకి వచ్చాడు. మనిషి బాగున్నాడు. మీ ఆంటీకి ఈరోజు మంచి డిన్నర్..!"

"ఛ... అలా మాట్లాడకు! ఆవిడ అటువంటి మనిషి కాదని నీకు ఇదివరకే చెప్పాను!"

"నీలాంటి అమాయకులకి అందరూ మంచివాళ్ళలాగే కన్పిస్తారు. నేను కనిపెట్టేయగలను- ఎవరు... ఎటువంటివారో?!"

"నీ ముఖం... ఏమిటి నీవు కనుక్కునేది? ఆవిడ మంచితనం గురించి, అమాయకత్వం గురించి మా వీధిలో ఉన్న అందరికీ తెలుసు. ఎవరికి ఏ కష్టమొచ్చినా ముందుంటుంది ఆవిడ! డబ్బు సహాయం, మనిషి సహాయం, మాట సహాయం... అన్నిటికీ ఆమె సిద్ధం! ఇంట్లో ఆడవాళ్ళు ఏదైనా అవసరమొచ్చి ఊరుకి వెళ్తే వాళ్ళ పిల్లలకీ, భర్తలకీ తనే వండి వడ్డిస్తుంది. అటువంటివాళ్ళు ఈకాలంలో ఎంతమందుంటారు చెప్పు..?"

"ఒరేయ్ఁ..! నీవు నా ముందు ఇలా మాట్లాడుతున్నావు కానీ, అంత అందమైన ఆడది ఒంటరిగా నీతో ఉన్నప్పుడు నీకు ఎలాంటి ఫీలింగ్స్ కలగలేదని చెప్పగలవా?"

"ఒకప్పుడు ఉండేవి. అన్నీ చెడు ఆలోచనలే! అయితే, ఒకసారి మా అమ్మమ్మ పోయినప్పుడు మా అమ్మానాన్నా ఇద్దరూ ఊరికెళ్లారు. నా భోజనం, టిఫిన్, అన్నీ వాళ్ళింట్లోనే! ఆ నాలుగురోజుల్లో ఆవిడంటే గౌరవం పెరిగింది. ఆమెలో ఓ ఆడది కాక- ఓ అమ్మ కనబడసాగింది. ఆమె గురించి చెడుగా మాట్లాడితే 'తల్లిపాలు త్రాగి, రొమ్ము గుద్దడం' అంటారే... అంతకన్నా పెద్దతప్పే అవుతుంది!"

"అదిసరే... మరి, పరాయిమగాళ్ళకు వేళగాని వేళలో కూడా ఇలా సహాయం చేస్తుంది కదా... ఎవరికైనా పాడుబుద్ధి వచ్చి ఆమెపై అఘాయిత్యం చేస్తే?"

"అదే నేనూ అప్పుడప్పుడూ ఆలోచిస్తూంటాను. బహుశా... ఆవిడ మంచితనమే ఆమెని కాపాడుతూ ఉందేమో! అయినా- పిలిచి అన్నం పెట్టిన వ్యక్తికి ద్రోహంచేస్తే వాళ్ళకి పుట్టగతులుంటాయా? పైగా... ఆమెకి ఎవరైనా ద్రోహం తలపెడితే వాళ్ళ రక్తం కళ్ళజూస్తాం మేం!"

ఒక్కసారిగా ఒళ్ళు జలదరించింది వెంకట్‌కి!

అసలే తప్పు చేస్తున్నానన్న భయం కొద్దిగా ఉంది. దానికితోడు- వాళ్ళ మాటలు అతన్ని ఆలోచింపచేశాయి.

యువకుడై కోరికలు ఉరకలువేసే వయసులో కూడా సావిత్రి గురించి మంచిగా ఆలోచించాడు ఆ అబ్బాయి. మరి, తను? నలభై ఏళ్లు వచ్చి, అందమైన భార్య ఉండి, మరో

నాలుగేళ్లలో పెళ్ళికి సిద్ధమయ్యే కూతురుండి, పరాయి ఆడది... పైగా- తనకు ఎంతో సహాయం చేసిన ఆడదాని గురించి ఎంత నీచంగా ఆలోచించాడు? ఆ అబ్బాయి అన్నట్లు... ఆమె మంచితనమే ఈరోజు ఆమెని నాలాంటి రాక్షసుని బారినుంచి కాపాడింది. తన కళ్ళు తెరిపించడం కోసమే బహుశా- భగవంతుడు వాళ్ళిద్దర్నీ అక్కడ ఉంచి ఉండొచ్చు.

ఆరాత్రి వెంకట్ సావిత్రి ఇంట్లోకి వెళ్లలేదు.

• • •

శనివారం సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేటప్పుడు సావిత్రికి మంచి చీర, రవిక కొనుక్కొని వచ్చాడు.

అతను వచ్చేసరికి సావిత్రి భర్త వచ్చి ఉన్నాడు.

పరిచయాలయ్యాక ఫ్రీగా మాట్లాడుకున్నారు ఇద్దరూ.

నిన్న గనుక తను కొన్ని నిముషాలపాటు సుఖంకోసం తప్పుచేసి ఉంటే- అసలు ఈ ఇంట్లో... ఈ వీధిలో అడుగుపెట్టే అర్హతే తనకుండేది కాదు. సావిత్రి తననెంత అసహ్యించుకుని ఉండేదో..?! 'భగవాన్... నీవు నాకు చేసిన సహాయం ఎంత గొప్పది..!' అనుకున్నాడు.

మనసులో ఎప్పుడైతే చెడు ఆలోచనలు దూరమయ్యాయో- అప్పట్నుంచీ అతనికి టెన్షన్ తగ్గింది. వాళ్ళ కంపెనీ ఎంతో మధురంగా అనిపించింది.

రాత్రి అతను ఊరికి బయలుదేరితే ఆ దంపతులిద్దరూ ఒప్పుకోలేదు. ఆరాత్రి ఇంకా వాళ్ళతోనే భోంచేసి ఆదివారం ఉదయం బయలుదేరుతూ సావిత్రికి చీరా, రవిక ప్రెజెంట్ చేశాడు.

"ఎందుకండీ... ఇవ్వన్నీ? వద్దు... ప్లీజ్..!" అంటూ తీసుకోవడానికి నిరాకరించింది.

"అలా అనకమ్మా! అమ్మలా ఆదరించావు, చెల్లిలా చూసుకున్నావు. నేను రజనికే కాదు- నీకూ అన్నయ్యనేనమ్మా! దయచేసి వద్దనవద్దు. నా గుర్తుగా ఈ కానుక తీసుకో..!" కళ్ళలో నీరు తిరిగింది పశ్చాత్తాపానికి సాక్షిగా.

మరీ బెట్టుచేయకుండా తీసుకుంది సావిత్రి.

వాళ్ళ దగ్గర సెలవు తీసుకుని క్రిందికి రాగానే- క్రింది వాటా అబ్బాయి రవి కనిపించాడు.

"హలో రవీ! ఎలా చదువుతున్నావు?" అన్నాడు

"నాపేరు మీకెలా తెలుసు..?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు రవి.

"మీ ఇంట్లో పిలుస్తూంటే విన్నాను!"

... అని తన జేబులోని పెన్ను తీసి అతనికి బహూకరిస్తూ-

"బాగా చదువుకో..! మంచి కుర్రాళ్ళకి మంచి భవిష్యత్తు ఎప్పుడూ ఉంటుంది!" అన్నాడు.

అతని అభిమానానికి కారణమేమిటో అర్థంకాక, "థాంక్స్!" అనిమాత్రం అన్నాడు రవి.

తన మనసులోని గులాబీ తోటలో తనకు తెలియకుండానే పూచిన కలుపుమొక్కను వ్రేళ్లతో సహా పెకిలించి వేసిన సావిత్రి మంచితనానికి, రవి మంచిగుణానికి కృతజ్ఞతలు అర్పిస్తూ... భార్యాపిల్లల్ని చూడబోతున్నాననే ఉత్సాహంతో తన ఊరికి బయలుదేరాడు వెంకట్.